

Deca lampe

– knjiga treća –

KRALJEVSKA KOBRA IZ
KATMANDUA

F. B. Ker

Prevela
Dijana Radinović

■ Laguna ■

Naslov originala

P.B. Kerr

CHILDREN OF THE LAMP

The Cobra King of Kathmandu

Copyright © P. B. Kerr, 2006

Translation Copyright © 2007 za srpsko izdanje, LAGUNA

Ova knjiga posvećena je Brajanu Bukmenu.

SADRŽAJ

Prolog	11
1. Skeč-program	31
2. Rođendanska proslava	41
3. Iz sve snage.	60
4. Blizanci	69
5. Banermanovo ostrvo	80
6. Zeleni derviš	100
7. Neki to vole vruće	111
8. Led-ledeni u Kalkuti	131
9. Nunc fortunatus sum	141
10. Pluskvamperfekat	157
11. Bezbrižno šaputanje.	166
12. Zaludnici	183
13. Bunarenje.	199
14. Urokljive oči	207
15. Deveta kobra.	219
16. Hladnokrvno.	230
17. Spontano sagorevanje.	248
18. Beg iz zatočeništva	263
19. Caveat emptor	274
20. Zaključna razmišljanja	283

PROLOG

NEŠTO ŠTO SE DOGODILO SAMO NEKOLIKO NEDELJA PO ROĐENJU BLIZANACA DŽONA I FILIPE GONT

Strašni događaji započeli su, kako to sa strahotama često biva, u gluvo doba noći, kada većina ljudi spava. Kuća u kojoj se ovaj stravičan događaj zbio jeste zgrada vlade u Londonu. To je velika građevina od opeke u neoklasičnom stilu u Vajtholu,* na najstarijoj i najpoznatijoj adresi na svetu. Pred čuvenim crnim vratima stajao je policajac, a preko puta se nalazilo još vladinih zgrada, skroz do Vestminstera i parlamenta, a iza njih mutna reka Temza.

Jedne hladne aprilske noći, u poslednjim godinama poslednjeg milenijuma, dobrano posle ponoći, u kući u Ulici Dauning broj 10** vladao je mir. Jedna jedanaestogodišnja devojčica bila je sama u svojoj sobi, ali nije spavala; ležala je pod jorganom i uz baterijsku lampu čitala roman. Njen otac, premijer Velike Britanije i Severne Irske, i njena majka spavali su u svojoj sobi malo dalje niz hodnik. U prizemlju, u

* Vajthol – deo Vestminstera u Londonu u kojem su smeštene zgrade vlade. (Prim. prev.)

** Ulica Dauning br. 10 – sedište i rezidencija britanskog premijera i Ministarstva inostranih poslova u Londonu. (Prim. prev.)

kancelariji iza sale za sastanke kabineta, dežurali su premijerov detektiv i njegov sekretar za štampu. Negde oko dvadeset do jedan devojčica je podigla pogled s knjige i zbunjeno se namrštila. Učinilo joj se da je čula nekakav smeh. Neobičan ženski smeh. Nečije đavolasto i detinjasto kikotanje.

Čudno.

Promolila je glavu ispod šatora od jorgana i pažljivo oslušnula za trenutak; a onda je odustala.

Pričinjava mi se.

Ali kad se živahni ženski smeh ponovo začuo, uspravila se i kako nije više mogla da se usredsredi, odgurnula je knjigu.

Od tog kikota sva sam se naježila.

Ustala je iz kreveta da vidi o čemu se radi. Obukla je kućnu haljinu, otvorila vrata i pogledala niz hodnik. Činilo se da kikotanje dopire iz spavaće sobe njenih roditelja.

Šta se to dešava? To nije mamin smeh. Ona se tako ne smeje. Otkako smo se doselili u Ulicu Dauning, uopšte se više ne smeje.

Devojčica pođe niz hodnik, a kikot odjednom postade glasniji, još zločestiji, pa čak i pomalo opak, ali kad je otvorila vrata premijerove spavaće sobe i ušla unutra, kikot naglo utihnu. Makar za trenutak.

Šta se to, do đavola, dešava?

Njena majka se sklupčala u ćošku sobe razrogačenih očiju, očigledno prestravljena. Njen otac je sedeo sasvim uspravljen na krevetu, ali zatvorenih očiju, i teško je disao raširenih nozdrva, kao da je trčao. Uopšte nije ličio na sebe. Lice mu je bilo bledo, pidžama natopljena znojem, a kosa mu je bila umršena i spleljena za glavu poput mokre slame. Onda mu se oči uz treptanje otvoriše, zakolutaše nagore poput klikera i opet se sklopiše.

Potom je osetila toplotu. U sobi je bilo vrelo kao u rerni. Otišla je do prozora. Otvorila ga je. Pipnula je radijator. Bio je hladan.

Ovo je baš čudno.

„Mama, šta je s tobom?“, nežno je upita.

„Sa mnom je sve u redu“, prošaputa njena majka. „Ali s tvojim ocem nije.“

Otišla je do očeve postelje i nadnela se nad njega. Dlanom je odgurnula njegovog plišanog medvedića Arčibalda. „Tata? Jesi li dobro?“

I dalje je teško disao. A onda je otvorio svoje zelene oči i uputio joj takav čudan pogled da ju je svu podišla jeza.

„Tata, prestani. To nije smešno. Plašiš mamu.“

A tada je počeo da se smeje. Samo što se to uopšte nije on smejao. Na njegova usta navirao je smeh mlade devojke, kao da se u njemu nalazio neko drugi, neko stran i nepoželjan a po svoj prilici i škodljiv. Neko ili *nešto*.

Hladne, bezizražajne oči, koje uopšte nisu bile u skladu s onim kikotanjem, ispitivački su je posmatrale još nekoliko trenutaka pre nego što je glas devojčice – koja nije zvučala mnogo starije od nje – konačno progovorio.

„Dovedi mi ministra unutrašnjih poslova“, reče glas. „I načelnika gradske policije. I šefa javnog tužilaštva. I ministra pravde. Hoću da se neko uhapsi i baci u Londonski tauer. Odmah. Noćas. Ne smemo gubiti ni časa.“

„Ne možeš da baciš nekoga u Tauer“, reče devojčica. „To se više ne radi. Ne tek tako. Postoji određena procedura koja se mora poštovati. Postoje zakoni.“

„Onda mi pozovi kraljicu telefonom“, reče glas. „Hoću da donesem novi zakon. Smesta. Zakon po kome će mi biti dozvoljeno da uhapsim i pogubim nekoga. Večeras.“

Devojčica zinu od čuda.

„Pa šta čekaš, glupačo jedna mala? Na posao! Zar ne znaš ko sam ja? Ja sam premijer. I dok to radiš, zatvori usta. Ličiš na zlatnu ribicu. I to ne baš mnogo inteligentnu zlatnu ribicu. Viđala sam pametnije face na guskama.“

Nasmrt preplašena, premijerova ćerka ustuknu od oca. Kosa joj se od straha podigla na glavi i ona pokuša da je zagladi.

„I, tupava! Postaraj se da me svi vrlo ozbiljno shvate. Inače će uslediti grozna demonstracija sile. Jesi li shvatila, tupava?“

Premijer se zakikota kao devojčica, na šta njegova ćerčica poče da vrišti.

„Bebe su stvorenja baš čudnog izgleda“, primeti Nimrod. „Hoću da kažem, izuzetno su, izuzetno gadne, nije li tako?“

Došao je u Njujork da vidi svoje novorođene sestriće Džona i Filipu Gont, i sada je gotovo s užasom posmatrao blizance u bolničkim krevetima. Nimrod je iz dna duše prezirao bebe, ponajviše stoga jer se odlično sećao kako je to gnusno biti beba, pa se nekontrolisano prazniš. To je čest slučaj sa starijim džinovima, od kojih mnogi s godinama steknu savršeno pamćenje, pa ne mogu da zaborave ništa što im se ikada dogodilo. „A baš je čudno, zar ne?, kako gotovo sve bebe nekako liče na Vinstona Čerčila. Ili Benita Musolinija. Po tome kako su plačljive i ratoborne. Da i ne govorim o njihovoj nesnosnoj težnji da uvek budu u centru pažnje.“

Nimrodova sestra Lejla, koja je takođe bila džin, ukočeno je sedela u bolničkom krevetu i sve bešnja slušala bratovljeve netaktične komentare. Istovremeno, blizanci zamjaukaše na sav glas, poput gladnih mačića, osetivši ujakov prezir i nenaklonost.

„I to još blizanci!“, dodade Nimrod vičući kako bi nadglasao dreku. „Prava muka za tebe, dušo! Dok gledam ove dve zverčice, počinjem da verujem u legendu o nastanku Rima. U ono kako su Romula i Rema stavili u korito i bacili u reku Tibar, ali su ih spasli vučica i detlić. Da, zaista, ova deca stvar-

no probijaju uši. Neverovatno kako samo mlataraju ručicama poput živih jastoga.“

„Jesi li hteo još nešto?“, upita ga ona smešeći se strpljivo. „Ili si došao čak iz Londona samo da bi bio grub prema mojim bebama?“

„Ja grub? Ne bih rekao“, usprotivi se Nimrod i podiže s poda kutiju od cipela. „Kao njihov jedini ujak, doneo sam im tradicionalni džinovski poklon u vidu pravih uljanica. I jednom i drugom. I to ne ono malezijsko smeće od kalaja. Ove su od pravog srebra. Prave pravcate. Iz Otomanskog carstva. A unutrašnjost sam raskošno uredio lično ja.“

„E pa, možeš lepo da ih vratiš“, reče Lejla. „Ja svoju decu neću podizati kao džinove, već kao ljude.“

„Tako mi lampe, Lejla!“, uzviknu Nimrod. „Šta time hoćeš da kažeš?“

„Tačno ono što sam rekla“, odgovori Lejla. „Otac im je ljudsko biće. Zašto ne bih?“

„I to jedno vrlo prijatno ljudsko biće, štaviše“, reče Nimrod. „Ali ova deca nisu pučani i nikada to neće biti. Ti to dobro znaš.“

„Bila bih ti zahvalna da ne koristiš tu reč“, reče Lejla.

„Pučani?“, uzviknu Nimrod. „A što da je ne koristim? Draga moja, ljudska bića upravo to i jesu. Ne može se pobeći od činjenice da se džinovska moć prenosi isključivo po majčinoj liniji. Kad-tad u budućnosti, najverovatnije za jedno deset-dvanaest godina, kada im niknu umnjaci, ti i tvoj muž Edvard moraćete da se suočite sa stvarnošću i time ko su i šta su blizanci. Oni su deca lampe, Lejla.“

„Bila bih ti zahvalna da to zaboraviš“, reče Lejla. „I da nas ostaviš na miru. Zauvek. Ne želim nikakve dodire sa džinovskom vrstom. A tu, brate, spadaš i ti.“

„U redu“, reče Nimrod, pomalo povređen. „Ali ako i možeš da ukloniš decu i sprečiš ih da dođu u dodir s drugim džinovima, ne možeš da ukloniš džinove iz dece.“

Nimrod je istog dana odleteo natrag za London.

Tek što se vratio iz Njujorka, sišao je u podrum, u riznicu, i novinama omotavao dve srebrne turske petrolejke koje je hteo da pokloni Džonu i Filipi, kada se na vratima pojavio njegov jednoruki batler Gundalo.

„Gospodine, u predvorju se nalazi jedna osoba“, reče on izgovorivši reč „osoba“ onako kako bi neki drugi batler možda kazao „svinja“ ili „hijena“. „Želi da razgovara sa vama, hitno.“

„Ima li ta osoba ime?“

„Imam malo poteškoća da ga izgovorim, gospodine.“

„Zašto? Maca ti pojela jezik, Gundalo?“

„Nisam tako mislio, gospodine. Hteo sam da kažem kako mi je teško da izgovorim njegovo prezime.“

„Okušaj se.“

„U redu, gospodine.“ Gundalo se usredsredio, namestio usne i jezik i kazao: „Doktor Ručira P. Vornakulasurija.“

„Da, shvatam šta hoćeš da kažeš, Gundalo. To je baš jezik da polomiš. Znaš li šta hoće?“

„Nije hteo tačno da kaže šta hoće, gospodine. Samo da je u pitanju stvar od najvećeg značaja za nacionalnu bezbednost. Oh, da, takođe je kazao da ste poznavali njegovog oca fakira Murugana.“

„Onda ga uvedi u biblioteku, Gundalo.“

„Da, gospodine“, reče Gundalo i odjezdi gundajući sebi u bradu.

Nimrod zaključa petrolejke u riznicu, pa pođe da se sretne sa svojim gostom. Doktorov pokojni otac bio je čuveni svetac sa Šri Lanke i Nimrodov poznanik. Kako bi dokazao svoju posvećenost veri i veliku svetost, fakir Murugan proveo je deset godina svoga života sedeći na visokoj motki, sa osam bodeža zabodenih u grudi i leđa. Takve su stvari činili sveti ljudi i askete u zemljama poput Indije, a Nimrod nika-

da nije razumeo zašto. Shvatao je jedino da ih to čini srećnim na neki uvrnut način, a Nimrod nije bio od onih koji su se mešali u tuđu sreću.

U biblioteci je zatekao niskog, zdepastog čoveka obučenog u plavo prugasto odelo, sa zatamnjenim naočarima i skupocenim zlatnim satom. Doktor je imao uglađeno ponašanje, što je bio rezultat skupog školovanja na nekoliko mesta uključujući koledž Iton, Londonski univerzitet, Groton i Harvard, kao i nekoliko medicinskih fakulteta u Birmingemu, Edinburgu i Kalkuti. Kad ugleda Nimroda, on se pokloni i poljubi mu ruku s puno poštovanja. Fakir Murugan je znao da je Nimrod džin i Nimrod je pretpostavljao da i njegov bucma sti sin takođe zna.

Doktor je odmah prešao na stvar: „Oprostite mi što vam smetam, visokopoštovani gospodine“, reče on. „Ali iskrsla je situacija od ogromne važnosti za nacionalnu bezbednost.“

„Da“, reče Nimrod paleći cigaru. „Reče mi Gundalo.“

„Ja imam lekarsku ordinaciju, i to vrlo uspešnu, u Ulici Harli. Među mojim je pacijentima i premijerova supruga gospođa Vidmerpul. S vremenom smo postali prisni prijatelji.“ Doktor Vornakulasurija uvrtao je svoju kravatu kao da mu je pomalo neprijatno što mora da pominje ime jedne tako poznate i moćne osobe.

„To je baš lepo“, reče Nimrod, koji nimalo nije bio impresioniran. Gospođa Vidmerpul oduvek mu se činila prilično glupava.

„Jeste“, reče doktor Vornakulasurija. „I stoga sam ja, a ne lični lekar gospodina Vidmerpula, umešan u ovu situaciju koja zahteva izuzetno pažljivo postupanje i diskreciju.“

„Sad ste mi pobudili zanimanje“, reče Nimrod i ispusti kolut dima, koji se pretvori u nekoliko velikih ljudskih ušiju.

„Oh, odlično“, reče doktor Vornakulasurija posmatrajući uši od dima. „Odlično.“ A onda se priseti koliko je njegova

misija hitna, pa nastavi: „Gospodine, evo o čemu je reč – verujem da je gospodina Vidmerpula zaposeo džin i došao sam da vas pitam da li biste bili toliko ljubazni da izvedete ritual isterivanja džina.“

„Ritual isterivanja džina?“, upita Nimrod. „A zašto mislite da ga je zaposeo džin, a ne nešto drugo? Demon, recimo?“

„Ja nisam kao moj otac“, reče doktor Vornakulasurija. „Ipak, na osnovu svog skromnog znanja o džinovima oprezno sam doneo zaključak i sasvim sam uveren da ga je zaposeo džin. Na primer, u sobi gde je gospodin Vidmerpul trenutno zatvoren izuzetno je toplo. Takođe, prineo sam upaljeno palidrvce njegovim usnama i on ga nije ugasio. Umesto toga, počeo je da srče plamen, kako kad bi neko pio čaj iz tacne.“

„Da, to je baš dobar opis“, klimao je Nimrod glavom. „Još nešto? Neki poseban miris možda?“

„Osetio sam jak miris sumpora“, reče doktor Vornakulasurija.

„Opišite mi glas koji se čuo kad ste razgovarali s premijerom.“

„Bio je to glas devojčice“, reče doktor. „Rekao bih da je to devojčica od dvanaestak godina. Obrazovana. Amerikanka. Bezobrazna i zlobna. Izdaje naređenja svakome ko joj se približi kao da očekuje da će joj se pokoriti jer naredbe dolaze iz premijerovih usta. U početku je stalno izdavala ista naređenja: da se neki čovek uhapsi, da se baci u Tauer i da se tamo pogubi odsecanjem glave.“

„Je li? A kako se zove? Taj čovek koga je pominjala.“

„Ima neko neobično ime. Zvuči strano. Hoću da kažem, nije englesko. Evo, zapisao sam ga.“ Doktor Vornakulasurija zavuče ruku u džep svog prsluka, pa pruži Nimrodu posetnicu na čijoj je poledini ime bilo zapisano. „Mada nisam siguran jesam li ga pravilno napisao.“

Nimrod bez reči pročita ime, pa gurnu posetnicu u džep pantalona. „Nastavite“, reče on. „Kazali ste da je u početku izdavala ista naređenja. Šta je zapovedala kasnije?“

„Kada je postalo očigledno da niko neće narediti da se taj čovek uhapsi, naredbe su se promenile. Činilo se da su tako osmišljene samo da osramote gospodina Vidmerpula, kako bi ispalo da je poludeo. Na primer, naredila je premijerovom sekretaru za štampu da izda nalog za hapšenje američkog predsednika po optužnici za veleizdaju ukoliko odbije da pocepa Deklaraciju nezavisnosti i potom smesta doleti ova-mo i zakune se na vernost Njenom veličanstvu kraljici.“

Nimrod se nasmeši. „Zanimljiva ideja“, reče on. „Pitam se da li bi to uspelo.“ Za trenutak se zamisli. „Kažite mi, doktor Vornakulasurija, ima li neka mačka u zgradi broj deset u Ulici Dauning?“

„Mačka? Da, mislim da ima. Zašto me to pitate?“

„Zato što će nam biti potrebna mačka da izvedemo ritual.“

„Znači, pomoći ćete.“

Nimrod pogleda kroz prozor i nasmeši se. „Što da ne? Baš je divan dan za isterivanje džinova.“

Mačor iz Ulice Dauning zvao se Baron. Bio je to dugodlaki crno-beli mačor koga su primili s ulice i koji je voleo da jede keks. Uprkos tome što je bio na zlu glasu da ubija ptiće, Barona su veoma uvažavali u kući u Ulici Dauning broj deset i otkako je tu boravio, doživeo je samo jednu pravu nelagodnost – onda kada ga je umalo pregazio blindirani kadilak američkog predsednika, težak dve tone – sve dok Nimrod nije došao tog aprilskog jutra.

Kada je stigao u kuću na broju deset, Nimrod nije tražio da vidi gospodina Vidmerpula, već Barona. Mačora nigde nije bilo i doktor se ponudi da ode da ga potraži. Nimroda

su uveli u sobu sa stubovima, u koju je, deset-petnaest minuta kasnije, došao doktor Vornakulasurija noseći mačora u naručju. Doktor nije podnosio mačke; mrzeo je mačje dlake svud po svom odelu skrojenom po meri, a naročito je mrzeo ogrebotine koje je zadobio dok se mačor otimao da pobjegne iz njegovih ruku.

„Jao!“, uzviknu doktor ližući krv s nadlanice. „Podivljali parazite jedan! Kako se usuđuješ? Kasapine jedan mali!“

U jednom trenutku se učinilo da će šutnuti mačora. Ali ga Nimrod uze u naručje osetivši šta je pravi razlog njegove uznemirenosti. „Doktore, ova soba je ukleta“, objasni mu on. „U njoj boravi duh gospođe Gledston.* Bolje da odemo u neku drugu prostoriju jer mačor inače neće biti dovoljno dugo miran da uradim, hm... ono što moram da uradim.“

Doktor, koji se očigledno dobro snalazio u kući na broju deset, povede Nimroda u sobu od terakote. Nimrod sede na sofu držeći i dalje Barona u naručju i poče da mazi svog novog prijatelja mačka.

„Hoćete li, molim vas, da mi dodate tu pepeljaru?“, zamoli on doktora.

Doktor mu dodade pepeljaru.

„Kažite mi, jeste li dali premijeru nešto da popije? Recimo, čašu vode?“

„Nisam. Izmerio sam mu puls – bio je veoma ubrzan – uzeo sam mu krv za analizu, pregledao mu zenice, jezik, i ispi-pao limfne žlezde na vratu da vidim jesu li natečene. I zaista jesu bile. I da, sad kad razmišljam o tome, onaj miris sumpora što ga maločas pomenuh osetio se tek pošto sam gospodinu Vidmerpulu pritiskao limfne žlezde.“

* Supruga Vilijema Gledstona, čuvenog britanskog političara i premijera iz 19. veka. (Prim. prev.)

„To je stoga što su limfne žlezde središte zaposednutosti“, objasni Nimrod. „Mesto gde je džin odabrao da se naseli, da se tako izrazim. Ukoliko biste masirali te žlezde, iz premijerovog tela izašla bi čista esencija sumpora. Džinovi imaju u sebi mnogo veći nivo sumpora od pučana, hoću da kažem od ljudi. Samo da znate, prosečno ljudsko telo sadrži u sebi količinu sumpora dovoljnu da ubije buve na velikom psu. Ali telo prosečnog džina sadrži toliko sumpora da može da pobije sve buve na dlakavom mamutu. Iz tog razloga ljudi imaju mnogo razvijenije čulo mirisa od džinova. To je jedna od retkih prednosti koju vi ljudi imate nad nama.“

Nimrod je sve ovo pričao doktoru Vornakulasuriji ne zato što je hteo da proširi doktorovo znanje o džinovima – ako je Nimrod išta krio, onda su to bili ovakvi zagonetni detalji kakve je opisao – već stoga što je znao da njegov glas, koji je bio dubok i zvonak, umirujuće deluje na mačora. Nimrod je hteo da se Baron opusti toliko da dozvoli da mu se diraju brkovi.

Mačke imaju dvadeset i četiri pokretljiva brka, po dvanaest s obe strane njuške, a Nimrodu je bilo potrebno sedam da bi izveo svoj ritual isterivanja džina, koji se još naziva i *kato*, ali iz razloga koji nemaju nikakve veze sa mačkama.* On nije bio okrutan čovek i smatrao je da je baš nesrećna okolnost to što ritual zabranjuje upotrebu džinovskih moći da bi se uzeli mačji brkovi, jer je bilo izvesno da će se Baron protiviti odricanju od gotovo trećine svojih brkova. I još dok je razgovarao s doktorom, Nimrod je pokušavao da smisli kako će se odužiti Baronu pošto mu ukrade brkove.

„Oprostite mi što vas opominjem, gospodine“, reče doktor Vornakulasurija pogledajući nervozno u plafon, „ali situacija je prilično hitna. Nemački kancelar dolazi kod premijera na

* Igra reči. Mačka se na engleskom kaže *cat*. (Prim. prev.)

ručak, pa biste, možda, mogli sada da pogledate premijera i sami ocenite šta treba činiti.“

Doktor Vornakulasurija se nervozno smeškao. Nije imao pojma zašto je Nimrodu ovaj mačor bio toliko važan, i to naročito sada kada je, u sobi na spratu iznad, premijer blebetao kao kakva nestašna šiparica. Ali u isto vreme dobro je znao da pojedini džinovi umeju lako da planu i, prema rečima njegovog pokojnog oca, da ih često treba smirivati i uopšte im laskati pre nego što pristanu da učine nešto ljudskom biću. I zato se on snishodljivo pokloni i dodade: „Hoću da kažem, kad prestanete da se igrate s mačkom, gospodine.“

Nimrod ne reče ništa, već nastavi da češka Barona ispod brade. Mačor je zadovoljno preo i doktor uhvati sebe kako za trenutak i sam sklapa oči: Nimrodovo smirujuće dejstvo na mačora bilo je zarazno, pa čak pomalo i hipnotišuće. Ali narednog trenutka doktor umalo što nije iskočio iz sopstvene kože kad je Baron urliknuo kao drekavac i poleteo uz zavesu nasmrt preplašen. Nimrod spusti nešto u pepeljaru, ustade, pa žustro otkorača do prozora.

„KVERTIUIOP!“

Doktor zinu od čuda kad se u džinovoj ispruženoj ruci magično stvori veliki tanjir pun sveže ribe. Nije imao pojma zašto se mačor onako ponašao, ali to više i nije bilo važno pored ovog ispoljavanja natprirodnih moći. Doktor Vornakulasurija sada je prvi put video džina na delu i to je na njega ostavilo zaista snažan utisak. Nimrod je, za to vreme, približio tanjir s ribom garnišni, gde je Baron potražio utočište, i sad mu se izvinjavao.

„Riba“, zadihano je govorio doktor. „Vi ste je stvorili. Ni od čega. Tek tako. Zar ne?“

„Mislim da je to najmanje što mogu da učinim za mačora u znak zahvalnosti za njegovu pomoć“, reče Nimrod. „Slazete li se?“ On pusti da do mačora dopre miris ribe, pa spusti tanjir na pod.

„Da, mada mi to baš i nije u potpunosti jasno. Kako će nam on zapravo pomoći, gospodine?“

„Već nam je pomogao“, odgovori Nimrod, pa uze pepeljaru i pokaza doktoru sedam brkova koje je iščupao sirotom mačoru. „Brkovi.“ Kako je pogrešno protumačio doktorov zbunjen izraz lica, pomislivši da je doktor zaprepašćen ili da negoduje, Nimrod dodade: „Ne brinite. Ponovo će mu izrasti.“ Potom pokaza glavom ka vratima. „U redu onda. Hajde da se bacimo na posao.“

Nimrod polako uđe u premijerovu spavaću sobu. Premijer Velike Britanije i Severne Irske, gospodin Kenet Vidmerpul, ležao je na leđima glave oslonjene na jastuk, a ruke i noge bile su mu vezane za stubove kreveta. Pored njega je stajala jedna visoka plavokosa žena skrštenih ruku, a Nimrod je istog časa prepoznao da je to premijerova žena Šila. Bila je napeta i umorna. I poprilično debela, pomisli on. Na stolici u ćošku sobe sedela je jedna devojčica od nekih jedanaest ili dvanaest godina; Nimrod je bio siguran da je to premijerova najmlađa ćerka Lusinda. Iza nje je stajao premijerov sekretar za štampu, koji je dolazak doktora Vornakulasurije i Nimroda dočekao s nervozom i olakšanjem istovremeno.

„Pa, bilo je krajnje vreme“, reče on gledajući na sat. A onda s nevericom pogleda u Nimrodovo crveno odelo i dodade: „A ko ste vi? Deda Mraz?“

Ali je premijerova žena bila zahvalnija i srdačnija. Očiju punih suza ona uhvati Nimroda za ruku i stegnu je. „Bog vas blagoslovio što ste došli“, reče ona. „Bog vas blagoslovio.“

„Smirite se, draga gospođo“, reče Nimrod njušeći vazduh. „Uveravam vas da će se nezgoda koja je zadesila premijera ubrzo okončati.“ Udaljio ju je od kreveta.

„Oh? A ko si sad pa ti?“ To je progovorio premijer; zapravo, devojčica džin koja je trenutno obitavala u njegovom telu. Nimrod nije imao nikakve sumnje u tom pogledu: miris sumpora što se širio kad bi premijer otvorio usta bio je siguran znak.

„To bih ja tebe mogao da pitam“, reče Nimrod. On sede na ivicu kreveta i poče da odvezuje premijeru ruke i noge. „To jest, kad me ne bi više zanimalo zašto ovo radiš. Tako mi boce, baš me silno srđi kad vidim s kakvim se nepoštovanjem ophodiš prema premijeru.“

„Znači, to je, je li? Ne možeš da me vidiš. Ne ako ti ja to ne dozvolim.“

„Lepo te molim da odeš. Smesta.“

„Recimo da neću“, reče devojčica iz premijera kikoćući se.

„Onda ću te naterati da odeš.“

„Ma je li? A kako ćeš to da uradiš?“

„To je moja stvar.“

Devojčica se opet zakikota i natera premijera da sedne. „Suviše se lepo provodim da bih sada otišla“, reče ona. A dok je govorila, premijerova glava lagano se okretala ukруг uz jezi-vo krckanje i škripanje kao da neko uvija kožnu tašnu.

Kad to vide, premijerova žena prekri usta da priguši krik, a potom zari lice u rame sekretara za štampu. Kada je premijerova glava prešla svoj put od trista šezdeset stepeni, džin koji ga je zaposeo opet se zacereka i reče: „Eto šta ja mogu da uradim s njegovom glavom. Pa pokušaj da zamisliš šta onda mogu s njegovom partijom i politikom.“

Nimrod odsečno odmahnu rukom i tiho izgovori reč koju je koristio da usredsredi svoje moći. „KVERTIUIOP!“

Istog trena drugi džin shvati da nešto nije kako valja. „Šta se desilo? Šta si mi to uradio? Ne mogu da se pomerim.“

„Ništa strašno, ne brini“, reče Nimrod. „Samo sam te malo drugačije sputao, to je sve.“

„Zašto? Šta ćeš da uradiš?“

„To se i ja pitam“, promrmlja doktor Vornakulasurija.

„Zovite policiju!“, vikao je glas iz premijera. „Neka smesta uhapse ovog čoveka!“

„Ovo je bila tvoja poslednja zapovest“, reče Nimrod i uze jedan mačji brk iz pepeljare. „Boce mi, jeste!“

Premijer je podozrivo gledao u brk. „Šta je to?“

Nimrod izvadi upaljač iz džepa svog crvenog sakoa. „Pretpostavljam da si čula za poslovicu da je oprljena mačka uvek bolje nego što se čini. E pa, nema tog mirisa koji džinovi mrze više od smrada oprljene mačke“ Nimrod se zakikota. „U drevna vremena, za *kato* ritual isterivanja džina bila je potrebna cela mačka. Danas nismo više toliko okrutni i, hvala bogu, potrebno je samo sedam mačjih brkova.“

Nimrod zamahnu prstima i u ruci mu se ni iz čega stvori štipaljka za nos za plivače, na šta se doktor Vornakulasurija, koji je stajao tik uz njega, još više zaprepasti. Nimrod je stavi na nos kako ne bi udahnuo miris spaljenih mačjih brkova. „Pretpostavljam“, reče on, „da si htela da napraviš politički skandal ovim što si uradila.“

„Uopšte nije bilo tako“, reče džin u premijeru. „Bar ne u početku. Htela sam da se Iblis uhapsi, eto zato sam ovo uradila. Da se uhapsi i pogubi i muči. Nebitno kojim redosledom. Pretpostavljam da si čuo za Iblisa? Moja porodica potpuno je uništena zbog njega.“

Nimrod je klimao glavom dok je džin objašnjavao svoj postupak. Iblisovo ime i te kako mu je bilo poznato. Kao glava Ifrita, jednog od tri zla plemena džinova, Iblis je smatran za najgoreg džina na svetu.

„Otkud ti, pobogu, ideja, da premijer može da ti pomogne?“ upita Nimrod.

„Izgleda da nijedan drugi džin, uključujući i mog oca, nema petlje da učini nešto povodom ovog zla“, reče glas. „Zato sam rešila da se obratim pučanima za pomoć. Premijeru. Ali sad

kad sam u njemu, ispostavilo se da nije onakav kakav sam mislila da jeste. Moja mama će se silno razočarati kad joj to kažem. Ona stalno priča kako je on silan čovek. E pa, nije. Nema nikakvu moć.“

„Ovo ti je poslednja šansa da odeš“, reče Nimrod.

„Tako mi lampe“, podrugnu se džin. „Nema čovek šta da traži na čelu države ako ne može da zatvori nekog kad to poželi. I sad će lepo da plati što je tako nesposoban. To će ga sad zadesiti kad napravim politički skandal.“ Ona se nasmeja. „Ja ću se postarati za to. Nego šta nego da hoću.“

„E, sad ćeš dobiti i ono što nisi tražila“, reče Nimrod.

„Blefiraš.“

„Videćemo.“

Pošto su premijerovi telo i glava bili potpuno nepokretni zbog Nimrodovih snažnih čini vezivanja, nestašni mlađahni džin nikako nije mogao da se skloni od zapaljenog mačjeg brka koji je Nimrod držao tik ispod premijerovog nosa, pa je oštar smrad prošao kroz njegove sinuse odakle je usisan u pluća, a potom prešao u krvotok.

„Jao! Prestani! Užasno smrdi! Skloni to!“

„Sama si to tražila.“ Nimrod baci pepeo spaljenog mačjeg brka i zapali drugi, pa treći dok je krvotok gospodina Vidmerpula brzo prenosio mikroskopski sitne čestice mirisa oprljene mačke sve do limfnih žlezda u njegovom vratu, pa u mozak. Smrad upaljenih mačjih brkova sada je postao toliko jak da Brenda Vidmerpul htede da pokrije nos i usta. Ali to bi samo na trenutak, jer joj ruka sama krenu napred kad ugleda šta se događa s krevetom.

Krevet se odizao od poda!

Opčinjeno je zurila u njega. Trideset centimetara. Pola metra. Metar. Težina njenog oca i čoveka u crvenom odelu koji je zapalio još jedan brk kao da nije predstavljala ništa.

Krevet se uzdiže još trideset centimetara i ostade da visi u vazduhu kao u mađioničarskom triku.

„Bože dragi!“, povika gospođa Vidmerpul, a sekretar za štampu naglas opsova, i to više puta.

„Nemojte se plašiti, draga damo“, reče Nimrod paleći šesti mačji brk. „Ovo mi nazivamo fazom letećeg ćilima u isterivanju, kada džin neodoljivo želi da odleti. Još samo malo. Još jedan brk i biće gotovo.“

„Bože dragi!“, ponavljala je premijerova žena, koju je manje zaprepastilo to što joj krevet lebdi od onoga šta se sve ispod njega krilo: nepojedene pice, stare novine, grickalice za nokte, nekoliko dokumenata s oznakom STROGO POVERLJIVO, rasparene čarape, kazna za parkiranje, potpisana fotografija Njenog veličanstva, žvake (sažvakane), strani novčići (uglavnom francuski franci) i polomljen teniski reket.

„Ne prilazite, gospođo“, povika Nimrod kad se gospođa Vidmerpul sagnu da podigne kraljičinu sliku.

Trenutak kasnije krevet se naglo spusti na pod, a prozor se širom otvori kad nevidljivi nestašni džin pobeže.

„Pobedio sam!“, reče Nimrod. „I to za dlaku, rekao bih.“ On zamahnu rukom i promrmlja svoju reč-žihu da ukloni čini vezivanja što ih je bacio na telo premijera, koji je sada već ličio na sebe i, što je još važnije, ponovo zvučao normalno.

„Šta se događa?“, nervozno upita premijer.

Nimrod ustade i udalji se od kreveta, a doktor Vornakulasurija priđe i poče da mu meri puls i sluša rad srca pomoću stetoskopa.

„Dobro sam, stvarno.“ Premijer uputi osmeh svojoj ćerki kad mu ona pruži njegovog medvedića.

„Premijeru“, obrati mu se Nimrod, „sećate li se ičega što vam se dogodilo?“

Gospodin Vidmerpul se postide. „Mislio sam da je ružan san“, reče on. „Nisam mogao da kontrolišem svoje reči i

postupke. Kao da je u mojoj glavi bio neko ko je odlučivao šta ću reći i učiniti.“ On za trenutak pogleda u svog sekretara za štampu kao da hoće da proveri govori li ono što treba. „Neka devojčica, mislim. Vrlo mlada. Rekao bih da nije starija od moje ćerke.“

„A da li je ta devojčica možda imala ime?“, upita ga Nimrod.

„Ne znam.“ Gospodin Vidmerpul se zamisli na trenutak, pa slegnu ramenima. „Tina?“ Pogleda u Nimroda. „Znači li vam to nešto?“

Nimrod odmahnu glavom. „Morao bih sad da pođem, gospodine“, reče i samo odmahnu rukom na silna zahvaljivanja što su mu sada bila upućivana. Čak ga je i premijerov naprasiti sekretar za štampu obasuo izlivima zahvalnosti. „Kojesta“, reče Nimrod. „Nema potrebe da mi zahvaljujete. Tako mi lampe, uopšte nema potrebe. Bila je to moja patriotska dužnost. Ne možemo dopustiti da premijer Velike Britanije pravi budalu od sebe pred nemačkim kancelarom. Ne, ne, to ćemo prepustiti francuskom predsedniku.“

Doktor Vornakulasurija isprati Nimroda do predvorja, gde mu je ponovo, s puno poštovanja, poljubio ruku. „Moj otac, fakir, pričao mi je o džinovima i njihovoj ogromnoj moći“, reče on. „Ali, gospodine, na moju veliku, veliku sramotu, nisam verovao u ono što mi je govorio. Ja sam čovek od nauke, razumete. Nisam sujeveren.“

„A ipak, vi ste bili taj koji me je doveo ovamo.“

„Iskreno, Nimrode, samo sam napola verovao da možete pomoći. Dok niste učinili da se onaj krevet podigne. A da ne govorim o tome kako ste ni iz čega stvorili štupaljku za nos. Da i ne pominjem onu ribu za mačora.“

„Boce mi, to je samo riba, a ne zlatna poluga“, reče Nimrod skromno.

„Ali mogli ste isto tako da stvorite i zlatnu polugu, nije li tako? I džin kojega ste isterali iz gospodina Vidmerpula. Ima-

ti moć da se učini tako nešto: da mu zaposedne telo tek tako. Mogla je svašta da učini.“

„Na sreću svih nas, ona je sasvim neiskusna u zaposedanju ove vrste. Da je ona – Tina, ili kako god da se već zove – uspešla da zaposedne premijerov centar za govor, e onda se stvarno ne može reći šta je sve mogla da učini.“ Nimrod pogleda na sat. „Idem sada da je potražim. Posle nekoliko sati boravka u tuđem telu, možda će poželeti moju pomoć da povрати svoje. Tela koja se ostave da leže tek tako često bivaju ukradena. Čak i u Londonu.“ Nimrod se široko nasmeši i potapša doktora po ramenu.

„Kažite mi nešto“, reče doktor Vornakulasurija skinuvši svoje naočare. „Je li istina? Imate li zaista moć da ispunite tri želje?“

Nimrod vide u kom pravcu ide ovaj razgovor. „Vaš otac, fakir, koji je bio veoma mudar čovek, rekao mi je jednom kako je bolje da čovek ima volju nego želju.“

Doktor ozbiljno klimnu glavom, ali Nimrod vide da ga reči njegovog oca nisu ubedile; Nimrod je zaista opazio neodredivu promenu u njegovom pogledu; ali proći će više od deset godina pre nego što će uvideti gde će ova promena odvesti impresioniranog mladog doktora iz Indije.